

[Hjortnæs]

selv eksperter på området har vanskeligt ved at overskue. Det er der nok flere grunde til; den væsentligste er utvivlsomt, at skattepolitikken i mere udpræget grad er blevet anvendt som konjunktur- og indkomstregulerende instrument. Men de politiske partier – jeg skal ikke hæfte bogstaver på – kan dog heller ikke frasige sig et betydeligt medansvar på grund af den åbenbare tendens til at tilgodese særinteresser, når skattepolitikken tilrettelægges, og når politiske forlig skal indgås. Dette skal ikke være nogen egentlig bebrejdelse, men blot en konstatering.

Når regeringen i sin redegørelse udtrykker ønsket om at forenkle skattesystemet og gøre det mere overskueligt, er den således helt i overensstemmelse med de konkrete behov, men regeringen er også i overensstemmelse med de ønsker, som andre partiers skattepolitiske ordførere og partiledere ved flere lejligheder har givet udtryk for. Der er måske ikke helt den samme brede tilslutning til regeringens ønske om at gennemføre en mere rimelig fordeling af den samlede skattebyrde, men jeg har i hvert fald registreret en udbredt positiv holdning over for at lette marginalbeskatningen for mellemindkomstgrupperne ved at forlænge proportionalstrækket på statsskatteskalaen, og det er i sig selv ikke uvæsentligt. Jeg vil også godt fremhæve, at et flertal af partier har tilkendegivet deres vilje til at medvirke til at begrænse rentefradragsretten, og det håber jeg også vil komme til at fremgå af debatten i dag.

Det kan altså ikke være med baggrund i en principiel uenighed om målsætningen, at flere partirepræsentanter har udtalt sig negativt om regeringens skattereformforslag. Utilfredsheden må i det væsentlige basere sig på de anviste metoder og veje til en forenkling og til en retfærdiggørelse af skattesystemet. Det giver så anledning til at stille det spørgsmål til partiernes repræsentanter: hvilke veje vil man så anvise? Her har vi indtil dette tidspunkt fra de fleste manglet konkrete svar.

Det er forhåbentlig ikke sådan, at den positive holdning over for ønskerne om forenkling og retfærdiggørelse gemmes bort, når vi kommer til realiteterne. Den helt utrolige mængde af fradrag, som er indeholdt i vores skattelovgivning, er jo et udslag af, at mange særinteresser har skullet tilgodeses, og er det partiernes opfattelse, at disse særinteresser fortsat skal plejes, så kan der naturligvis ikke

blive tale om en forenkling af skattelovgivningen, men jeg håber naturligvis ikke, at det forholder sig sådan. Regeringen har vist et betydeligt mod ved at tilkendegive sin positive holdning over for en dybtgående sanering af de ligningsmæssige fradrag. Flere hellige køer er blevet slået for panden, og det bør regeringen ikke have utak for.

Det er væsentligt for mig at fremhæve, at der er en indbygget balance i den foreslåede fradragssanering. Det vil således ikke være muligt at fjerne det faste lønmodtagerfradrag og andre fradrag, der vedrører lønmodtagerne, hvis ikke der samtidig sker en fjernelse af de fradrag, der specielt udnyttes af de erhvervsdrivende. Nu er det imidlertid ikke særlig vanskeligt at finde fradrag, der fremtræder som rene erhvervsudgifter, men som ofte dækker over udgifter af rent privat karakter, og som derfor ud fra en objektiv vurdering bør fjernes. Jeg tænker her specielt på udgifter, der mere bredt betegnes som rejse- og repræsentationsomkostninger. Det er nok ikke så få ferierejser, ægtefællerejser, fester og bispisninger af mere privat karakter, der er blevet finansieret via fradrag på selvangivelsen. Derfor er det også særdeles velbegrundet, når regeringen foreslår disse fradragsmuligheder saneret.

Når regeringen foreslår fradrag for indskud på etableringskonto ophævet, er det også velbegrundet. En nærmere analyse vil vise, at disse indskud ofte bruges til køb af skibsanparter og køb af ejendomsselskaber, og der er ikke meget, der tyder på, at loven virker efter sin hensigt.

Jeg skal ikke gå nærmere i detaljer, men blot sige, at det i øvrigt er sådan, at skattelovene gennem tiderne er blevet belastet af regler og bestemmelser, der efter deres indhold snarest har karakter af tilskud til erhvervslivet. Når disse love camoufleres som skattelove, vil hovedparten af borgerne, ja, selv tilskudsmodtagerne, ikke opfatte dem som tilskudsregler, men som skatteregler. Herudover bevirker reglerne, at skattelovene med disse tilskudsbestemmelser bliver så indviklede, at ændringer i lovene med henblik på etablering af et mere strømlinjet system næsten er håbløse. Derfor ville det nok være en god idé at få iværksat et analysearbejde vedrørende de mange fradragsordninger, der gælder for erhvervsvirksomheder, med henblik på en bortsanering af de ordninger, tiden er